

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/698/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512209750
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2512209750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľky: G. P., nar. XX.XX.XXXX, E. XX/XX, Y., zastúpená advokátom: JUDr. Dalibor Pavelka, Pribinova 46, Hlohovec, proti odporcovi: I. P., nar. XX.XX.XXXX, Y., o uloženie zákazu približovať sa k navrhovateľke a iné, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 12C 152/2012-60 zo dňa 3. júla 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 23 ods. 1 a 3 Ústavy, § 13 ods. 1, 2 Ústavy, § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že uloženie zákazu približovania a zákazu kontaktovania zo strany odporcu, ktorého sa navrhovateľka v tomto konaní domáha, nemožno subsumovať pod domáhanie sa upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnostiam, ani za odstránenie takýchto zásahov, nakoľko uloženie takejto povinnosti neobsahuje povinnosť odporcu upustiť od konkrétnych zásahov do určitých práv navrhovateľky, ani odstránenie následkov konkrétnych zásahov do práv navrhovateľky. Uloženie určitých obmedzení spočívajúcich v tom, že sa osoba niečoho zdrží, niečo strpí alebo niečo vykoná, upravuje síce aj Občiansky súdny poriadok, avšak iba v rámci nariadenia predbežného opatrenia (ktoré v tomto konaní aj nariadené bolo). V týchto prípadoch (predbežných opatrení) však ide o obmedzenia, ktoré sú dočasné a ktoré upravujú pomery účastníkov počas konania; nemajú teda trvalý charakter ako povinnosť, uloženia ktorej, sa navrhovateľka domáha návrhom vo veci samej. Uloženie povinností odporcovi, ktoré sú predmetom tohto konania, by bolo možné v trestnom konaní, postupom upraveným v Trestnom zákone a Trestnom poriadku (viď § 50, § 51 Trestného zákona). Pre úplnosť súd zároveň dodal, že v súčasnosti sa odporca nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, teda v čase vyhlásenia rozsudku ani nie je daná reálna hrozba približovania sa odporcu k navrhovateľke, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O.s.p.), preto ani z tohto hľadiska nie je možné podanému návrhu vyhovieť.

V konaní úspešný odporca si náhradu trov konania neuplatnil, preto mu ich náhradu súd ani nepriznal, keďže o náhrade trov konania súd rozhoduje len na návrh (§ 151 ods. 1 O. s.p.).

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu a domáhala sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Ako odvolací dôvod uviedla § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., pretože súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľka považuje rozhodnutie za nesprávne, ak súd rieši konflikt slobody pohybu a práva na ochranu života a zdravia v prospech slobody pohybu na tom základe, že právny poriadok SR neupravuje podmienky obmedzenia slobody pohybu v súkromnoprávných predpisoch, ale túto problematiku riešia ustanovenia trestného práva. Navrhovateľka dáva do pozornosti § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorými podľa záveru súdu nemožno zabezpečiť ochranu života a zdravia jednej osoby súčasným obmedzením slobody pohybu inej osoby, keď podľa názoru súdu toto možno docieľiť len v režime trestného práva. Trestný zákon upravuje zákaz nepriblížiť sa k poškodenému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia poškodeného, avšak tento je aplikovateľný výhradne v súvislosti s rozhodovaním o podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody v prípade rozhodovania o podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku trestu s tým, že tento príkaz je platný vždy len po určitú dobu a nie je ho možné uložiť na neurčito. Účelom tohto zákazu pritom nie je ochrana osobnosti a nemá za primárny účel ochrany života a zdravia obeť trestného činu, ale predovšetkým dočasnú prevenciu, aby páchateľ v skúšobnej dobe resp. počas probačného dohľadu nepáchal trestnú činnosť. Motiváciou navrhovateľky je práve zabezpečenie trvalej ochrany jej osoby pred odporcom, ktorý sa na nej opakovane dopúšťal násilím a vyhrážal sa jej smrťou. Navrhovateľka je názoru, že je možné uložiť zákaz priblíženia sa, zákaz kontaktovania zo strany odporcu pod právo na ochranu osobnosti upravené v § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa ktorých sa môže fyzická osoba za účelom zaistenia ochrany domáhať svojich práv. Tento výpočet je len demonštratívny a nevylučuje možnosť domáhať sa na súde ochrany života a zdravia. V neposlednom rade odvolateľka poukázala na to, že ostatných rokoch sa začali množiť smrteľné útoky na ženy zo strany manželov, bývalých manželov, druhov a vyvstala akútna potreba zabezpečenia ochrany navrhovateľky a jej obdobných potencionálnych obetí. Podľa názoru navrhovateľky ochrana života a zdravia musí mať vždy prednosť pred slobodou pohybu a to najmä s poukazom na to v akom nepatrnom rozsahu sa navrhovateľka obmedzenia slobody pohybu odporcu domáha. Nie je preto správne ak prvostupňový súd, ktorý má za úlohu zabezpečenie súdnej ochrany osobnosti fyzických osôb pred nepriaznivými zásahmi sa zbavuje povinnosti rozhodnúť vo veci len s odkazom na absenciu tvrdených formálnych podmienok.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľky sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli

vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolačný súd preto dospel k záveru, že nie je tu dôvodne uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Odvolačný súd konštatuje, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Navrhovateľka sa domáhala uloženia povinnosti odporcovi zákazu priblíženia sa k osobe navrhovateľky na vzdialenosť menšiu ako päť metrov, ako i nadväzovať s navrhovateľkou akýkoľvek osobný kontakt, čo však nemožno považovať za domáhanie sa upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, ani za odstránenie takýchto zásahov. Zákaz priblíženia neobsahuje povinnosť odporcu upustiť od konkrétnych zásahov do určitých práv navrhovateľky, ani odstránenie konkrétnych zásahov, ale predstavuje určitú sankciu, má povahu obmedzenia, ktoré je charakteristické pre ukladanie trestov a ochranných opatrení v trestnom konaní. Podľa § 51 Trestného zákona môže súd pri podmienenečnom odložení výkonu trestu odňatia slobody uložiť probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, pričom zároveň uloží obmedzenie alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou dohľadu napr. povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenému na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydla poškodeného (§ 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona). V zmysle uvedených ustanovení je takýto príkaz (zákaz) možný uložiť len v súvislosti s rozhodovaním o vine a treste, pričom obmedzenie je dočasné, teda stanovené na určitý časový úsek.

Uloženie určitých obmedzení spočívajúcich v tom, že sa osoba niečoho zdrží, niečo strpí alebo niečo vykoná, predpokladá aj Občiansky súdny poriadok a to v rámci nariadenia predbežného opatrenia. Aj v tomto prípade však ide o obmedzenia, ktoré sú dočasné, nemajú však trvalý charakter, tak ako je to v prípade navrhovateľkou uplatneného petitu návrhu na začatie konania.

So zreteľom na uvedené právne závery možno uzavrieť, že uloženie povinnosti odporcovi tak ako je obsiahnuté v návrhu na začatie konania, nemá oporu v zákone a v rámci občianskeho súdneho konania je vylúčené.

Odvolačný súd potom rozsudok súdu prvého stupňa, s poukazom na konštatované, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol plne úspešný odporca a preto mu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej navrhovateľke. Keďže ale odporca si právo na náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil (podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli), odporcovi nebola náhrada trov odvolacieho konania priznaná.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.